

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 844/2021
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против туженог „Хеба” ДП из Бујановца, ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/10 од 19.10.2010. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца АА из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/10 од 19.10.2010. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 256/10 од 19.10.2010. године одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда Општинског суда у Бујановцу П1 31/08 од 24.07.2008. године, којом је одбијен тужбени захтев за утврђење да је тужилац у раднопрвном односу код туженог почев од 11.06.1998. године до враћања на рад, да му је на незаконит начин онемогућен рад почев од 14.07.1998. године до враћања на рад, да се поништи као незаконита одлука туженог о престанку радног односа, обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове транспортног радника и накнади му парничне трошкове.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда поступка и погрешне примене материјалног права.

Како је тужба у предметном спору поднета дана 04.11.1998. године, то су у смислу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) за одлучивање о ревизији релевантне одредбе ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09).

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 399. релевантног ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревидент се не позива на конкретну законску одредбу на којој заснива тврдњу о учињеним битним повредама поступка, јер став 2. одредбе члана 361. ЗПП, на коју се позива, садржи 12. тачака од којих само тачка 4. није ревизијски разлог. Ревизијским разлозима неосновано указује на повреду из тачке 12, јер побијана пресуда, ни у изреци ни у образложењу, нема недостатака због којих не би могла бити испитана.

Према утврђеним чињеницама тужени је преко тржишта рада дана 14.04.1998. године објавио оглас за пријем 15 транспортних радника, на који оглас се јавио и тужилац. Одлуком директора од 08.06.1998. године изабрано је 15 кандидата међу којима није био тужилац. На списку после изабраних кандидата дописано је још 6 кандидата међу којима је и тужилац. Код завода за запошљавање је пријављено да 15 кандидата заснивају радни однос на неодређено време, а осталих 6 међу којима је и тужилац на одређено време до 90 дана. Тако је гласила и одлука директора туженог од 02.09.1998. године. Уговор о раду за заснивање радног односа на одређено време тужилац није потписао. Код туженог је фактички обављао рад у периоду од 11.06.1998. године, када је добио обавештење да је изабран по огласу, до 14.07.1998. године када му је усмено речено да не долази на посао.

За наведени период тужиоцу је уписан радни стаж.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови применили одредбе члана 137. став 1. тачка 2. у вези са чланом 10. став 1. Закона о радним односима РС када су закључили да је директор туженог поступајући у оквиру својих овлашћења извршио избор кандидата за пријем у радни однос на неодређено време, међу којима није био тужилац. Тужилац се налазио на фактичком раду код туженог у периоду од 11.06.1998. до 14.07.1998. године, обзиром да са туженим није закључио уговор о раду, па није основан његов захтев за утврђење да је у радном односу код туженог почев од 11.06.1998. године.

Ревизијом тужиоца неосновано се указује да судови нису правилно оценили природу и дејство обавештења туженог од 09.06.1998. године. По становишту ревидента истим је тужилац обавештен да је изабран за транспортног радника код туженог на неодређено време и позван да се одређеног датума јави на рад, што је и учинио. На основу примљеног обавештења не може се закључити да је тужилац позван да заснује радни однос на неодређено време, јер то није ни била садржина обавештења. Одлуком туженог од 08.06.1998. године по огласу је изабрано 15 кандидата, међу којима није тужени. Ти кандидати су по одлуци туженог од 02.09.1998. године примљени на неодређено време што је и пријављено заводу за запошљавање. Истом одлуком тужени је одлучио да 6 кандидата, дописаних у одлуци од 08.06.1998. године, међу којима је и тужени, прими на одређено време до 90 дана. Одлучивање туженог је у складу са овлашћењима из одредбе члана 137. став 1. тачка 2. у вези са чланом 10. став 1. Закона о радним односима РС.

Према одредби члана 11. став 1. Закона о радним односима надлежни орган код послодавца је дужан да са лицем које заснива радни однос закључи уговор о раду пре ступања на рад. Тужилац није никада закључио уговор о раду са туженим, већ је фактички

радио код туженог око месец дана. Код чињенице да су законите одлуке туженог о избору кандидата за послове транспортног радника и да тужилац није закључио уговор о раду са туженим, није основан његов захтев за утврђење да је у радном односу код туженог, односно да је незаконита одлука о престанку радног односа тужиоца код туженог.

Из наведених разлога на основу члана 405. релевантног ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић